

Sygn. akt V CSK 444/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. [...] S. A. w K.  
przy uczestnictwie Gminy Miejskiej G.  
o zasiedzenie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki  
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki Gminy Miejskiej G. od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 grudnia 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji

Zdaniem skarżącej, zagadnienie prawne sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy dla udowodnienia przeniesienia posiadania urządzeń przesyłowych pomiędzy wnioskodawcą a jego poprzednikiem prawnym, wystarczające jest wykazanie następstwa prawnego pomiędzy tymi podmiotami, czy konieczne jest przedstawienie dowodów, potwierdzających wprost przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych. Skarżąca w uzasadnieniu wniosku nie przedstawiła jednak argumentacji, która mogłaby przemawiać za możliwością równorzędnego wystąpienia odmiennych ocen powyższego problemu prawnego; nie wskazała nawet skonkretyzowanego przepisu prawa, z którym wiąże to zagadnienie prawne. Niezależnie od ustalonego w niniejszej sprawie następstwa prawnego, Sąd Okręgowy ustalił również, na podstawie dowodów wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, fakt przyjęcia linii przesyłowej w poczet środków trwałych poprzednika wnioskodawczyni, fakt przeniesienia posiadania linii przesyłowej przez poprzedników prawnych ostatecznie na wnioskodawczynię oraz fakt dalszego użytkowania i konserwacji tej czynnej linii przesyłowej. W związku z tym wyjaśnienie zagadnienia prawnego o treści sformułowanej przez skarżącą w okolicznościach niniejszej sprawy nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie.

Wyjaśnienie tego problemu prawnego nie spełniałoby również publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie jest to zagadnienie nowe, zostało już wyjaśnione w judykaturze (zob. m. in.: postanowienia SN z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt V CSK 356/16, z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt IV CSK 509/15, z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt IV CSK 280/14, z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt V CSK 26/14, z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt IV CSK 672/12, z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt II CSK 10/13, wyrok SN z dnia 31 maja 2006 r., sygn. akt IV CSK 149/05, [www.sn.pl](http://www.sn.pl) oraz postanowienia SN wydane w analogicznych sprawach z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt V CSK 415/17, z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt V CSK 369/17, 21 grudnia 2017 r., sygn. akt V CSK 348/17, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca podniosła, że przesłankę tę uzasadnia uznanie przez Sąd drugiej Instancji, iż dla udowodnienia przeniesienia posiadania urządzeń przesyłowych pomiędzy wnioskodawcą a jego poprzednikiem prawnym wystarczające jest wykazanie następstwa prawnego pomiędzy tymi podmiotami, a ponadto bezpodstawne uznanie, że uczestniczka nie obaliła domniemania dobrej wiary, co skutkowało wadliwym stwierdzeniem zasiedzenia z upływem 20, zamiast 30, lat.

W odniesieniu do tej przesłanki w pierwszej kolejności należy zauważyć, że co do zasady nie jest możliwe skuteczne wykazywanie, iż w sprawie istnieje zagadnienie prawne lub wątpliwości interpretacyjne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i jednocześnie twierdzenie, że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona (por. m. in.: postanowienia SN z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt I CSK 980/14, z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt I UK 291/13, postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CSK 67/13, dostępne na [www.sn.pl](http://www.sn.pl); postanowienie SN z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II PK 17/08, nie publ.). Ponadto nie wykazano oczywistego, rażącego naruszenia prawa prowadzącego do błędnej oceny dotyczącej przeniesienia posiadania służebności przesyłu, ani co do ustalenia dobrej wiary wnioskodawczyni, której to okoliczności skarżąca uczestniczka skutecznie nie podważyła.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw  
jw